

Dit product wordt u gratis aangeboden door ComputerBijbel

Mocht u tevreden zijn over dit product en dit werk willen steunen kijk dan op onze website

<http://www.ComputerBijbel.com>

KARAIETEN

Wat is Karaïsme? Karaieten bewaren de oorspronkelijke religie van de Hebreeuwse bijbel en verwerpen later ontstane toevoegingen zoals de Rabbijnse Mondelinge Wet. Ieder individu dient de verantwoordelijkheid op zich te nemen om de Tenach te interpreteren. Karaïsme is de oorspronkelijke vorm van het Judaïsme dat door God in de Thora aan het Joodse volk wordt opgedragen. Karaieten accepteren de Tenach (Hebreeuwse bijbel) als het woord van God en als de enige religieuze autoriteit. Tegelijkertijd wijzen Karaieten menselijke toevoegingen aan de Thora zoals de Rabbijnse Mondelinge Wet af. Het Karaitische Judaïsme verwerpt ook het Rabbijnse principe dat Rabbijnen als enigen de autoriteit hebben om de bijbel te interpreteren en dat wanneer zij zich vergissen de zonde dan op het hoofd van de Rabbijnen terecht komt en niet op dat van de individuele Jood die hun mening volgt. De Karaieten geloven dat iedere Jood de plicht heeft om de Thora te bestuderen en voor zichzelf te bepalen wat de juiste interpretatie van Ha-Shem's geboden is. Tenslotte wordt aan het eind de individu zelf ter verantwoording geroepen voor zijn eigen daden. Dit principe wordt het best tot uitdrukking gebracht door een van de grootste leiders van het Karaïsme, Anan ben David Hanassi. Hij zei: "Onderzoek de geschriften nauwgezet en vertrouw niet op mijn mening". Karaieten wijzen niet elke interpretatie af en nemen niet alles wat in de bijbel staat zomaar letterlijk, aangezien alles interpretatie vereist. In plaats daarvan eisen zij van iedere interpretatie dezelfde objectieve grondigheid, wie het ook zegt. Karaïsme is nooit een eendrachtige beweging geweest waarbij iedereen het met elkaar eens is. Omdat de last van de interpretatie op ieders schouder rust en er geen centrale autoriteit is, is het uiteraard onvermijdelijk dat je grote interpretatieverschillen kunt vinden bij verscheidene Karaieten. Deze diversiteit is echter eerder een kracht dan een zwakte en voorkomt dat het Karaïsme vastroest door een vaststaande interpretatie die duidelijk fout blijkt te zijn. In plaats daarvan eist deze diversiteit van de individuele Karaiet dat hij een beslissing neemt die in ideale omstandigheden gebaseerd is op de kwaliteit en de logische argumenten van een gegeven interpretatie. Als deze methode wordt gevolgd, zal normaal gesproken de beste interpretatie voor de dag komen. Als de diversiteit binnen het Karaïsme te danken is aan de afwezigheid van een officiële interpretatie van de Thora, komt de vraag naar boven waarom er meningsverschillen zijn binnen het Rabbijnse Judaïsme terwijl de Rabbijnen juist beweren dat zij de gezaghebbende interpretatie van de Thora van God op de berg Sinaï verkregen hebben. Het zwakke antwoord waarmee de Rabbijnen op de proppen komen is de absurde bewering dat wanneer twee Rabbijnen recht tegenover elkaar staande interpretaties van de Thora hebben, beide interpretaties in feite door God op de berg Sinaï zijn gegeven. Met andere woorden, God heeft een tweede "Mondelinge" Wet gegeven waarin hij zichzelf uitdrukkelijk en voortdurend tegenspreekt! De godslasterlijke aard van deze uitspraak spreekt natuurlijk voor zichzelf. Ondanks de rijke diversiteit van het Karaïsme bestaan er nog steeds basisprincipes die algemeen worden aanvaard en die van iemand per definitie een Karaiet maken. Het Karaïsme gelooft in de enige ware God, Ha-Shem (JHWH), en verwerpt alle andere valse goden (bijvoorbeeld Jezus). Het Karaïsme gelooft in de goddelijkheid en autoriteit van de Tenach en zijn 24 boeken en verwerpt alle andere valse geschriften (waarvan beweerd wordt dat ze van God afkomstig zijn) als zijnde puur menselijke creaties. Behalve andere werken behoren onder andere de Apocriefe Boeken, de Pseudepigraphen, het zogenaamde Nieuwe Testament en de Koran tot deze valse geschriften. Het Karaïsme gelooft in de uiteindelijke komst van de Davidische Messias zoals in de bijbel beschreven wordt (bijvoorbeeld in Jesaja 11:1). Deze Messias zal

een menselijke koning zijn en hoewel hij Gods profetische geest in zich heeft, zal hij geen (zoals door sommige groepen beweerd wordt) goddelijk of half goddelijk wezen zijn (in tegenstelling tot het geloof van de Christenen en dat van Chabad). Alle Karaieten verwerpen het idee dat Jezus een god of een Messias is.

De geschiedenis van het Karaïsme.

Karaïsme is de oorspronkelijke leer van het Jodaisme die gedurende de geschiedenis door verscheidene groeperingen beoefend werd. Dezen stonden onder verscheidene namen bekend, onder andere als de Rechtvaardigen, Sadduceeën, Boethusiers, Ananieten en Karaieten. Kortom, allen die de Thora gehoorzaamden zonder andere geschriften aan de Thora toe te voegen.

Karaïsme is er altijd al geweest sinds dat God zijn wetten aan het Joodse volk heeft gegeven. Eerst werden degenen die Ha-Shem's wetten hebben gevolgd "Rechtvaardigen" genoemd. Pas in de 9de eeuw van de gewone jaartelling werden zij Karaieten genoemd. De vraag waarom Gods mensen tegenwoordig Karaieten worden genoemd is eigenlijk een vraag die te maken heeft met de oorsprong van de andere sekten. Eerst was er geen reden om de rechtvaardigen als een aparte sekte aan te merken, omdat er tenslotte maar EEN sekte was. Deze bestond uit het gehele Joodse volk. Gedurende de geschiedenis verschenen er diverse sekten. Teneinde onderscheid te kunnen maken tussen de rechtvaardigen en de andere groeperingen was het in verschillende perioden noodzakelijk om namen aan te nemen als de Sadduceeën, Boethusiers, Ananieten en Karaieten.

De bijbelse periode - De Rechtvaardigen

In de bijbelse periode werden mensen onderverdeeld in twee groepen: de zondaars en de rechtvaardigen. Dikwijls werden de mensen verleid tot zonde door valse profeten die beweerden boodschappen van God door te geven. In sommige perioden volgde de meerderheid van Israël de valse profeten en waren er slechts weinigen die trouw bleven aan Ha-Shem (bijvoorbeeld Elia op de berg te Horeb). God stuurde zijn profeten "van 's morgens vroeg tot 's avonds laat" op pad om de mensen op te roepen zich te bekeren, maar helaas al te vaak kon Ha-Shem hen alleen laten luisteren door de natie te straffen met een grote ramp. Een groot deel van de bijbelse geschiedenis bestaat uit de bekende reeks van zonde, straf, bekering en redding.

De Tweede Tempel periode - De Sadduceeën en de Boethusiers

De eerste vermelding in de geschiedenis van Israël van meer dan EEN sekte vindt plaats ongeveer 200 jaar na de afsluiting van de bijbelse periode in de eerste eeuw voor de gewone jaartelling. Verschillende bronnen maken melding van twee tegenover elkaar staande sekten, de Sadduceeën (Zedoekiem) en de Farizeeën. De Sadduceeën volgden de Thora zoals beschreven in de bijbel, terwijl de Farizeeën in een tweede "Mondelinge" Thora geloofden die zij toevoegden aan de geschreven Thora. Gedurende de Tweede Tempel periode ontstonden er nog meer sekten, waaronder een andere groep gelovigen die ook alleen de geschreven Thora volgden en die Boethusiers. worden genoemd. En een groep Joden die diverse boeken aan de bijbel toevoegden en die Essenen worden genoemd (ook wel bekend als de "Dode Zee Sekte"). De Sadduceeën en de Boethusiers zetten net als hun opvolgers, de Karaieten, de traditie voort die door Mozes was begonnen (Deuteronomium 4:2) om de geboden van de Thora te houden zonder er iets aan toe te voegen of af te halen. We lezen vaak in de oude literatuur dat de Sadduceeën de doctrine van de onsterfelijkheid van de ziel en van beloning en straf in het hiernamaals verwerpen. Of dit juist is of niet heeft weinig gevolgen aangezien zij tot dit geloof kwamen op basis van een oprechte interpretatie van de bijbel (ook al zijn de

meeste Karaieten het wat deze doctrine betreft niet met hen eens). Farizeeën daarentegen geloofden dat de interpretatie van een bepaalde leraar goddelijk was en stelden deze leringen op hetzelfde niveau als de Thora. Na een tijdje ging deze doctrine een eigen leven leiden en beweerden zij uiteindelijk dat deze leringen van God afkomstig waren in de vorm van een tweede "Mondelinge" Thora. Zij gingen zelfs zo ver dat ze beweerden dat als twee leraren twee recht tegenover elkaar staande bijbelinterpretaties onderwezen beide interpretaties van God afkwamen.

De derde belangrijke sekte, de Essenen, had een bijbel die meer dan onze 24 boeken bevatten en had als gevolg daarvan diverse doctrines die niet uit de bijbel afkomstig zijn, zoals een zonne kalender. Hoe lang deze drie sekten naast elkaar bleven bestaan is niet bekend. Vaak wordt gedacht dat de Essenen en de Sadduceeën ophielden te bestaan na de verwoesting van de tempel in het jaar 70. Dit blijkt echter niet het geval te zijn, want in de 10de eeuw zijn er nog geschriften afkomstig van de Essenen verschenen. Blijkbaar hebben zij de verwoesting van de tempel wel degelijk overleefd. In de literatuur die na het jaar 70 verscheen komen verwijzingen naar de Sadduceeën en Boethusiers voor, zodat geconcludeerd kan worden dat ook zij nog enige tijd hebben voortbestaan.

De Middeleeuwen - De Ananieten en Karaieten

In de vroege middeleeuwen bleef de invloed van de Farizeeën groeien. Zij begonnen zichzelf Rabbijnen te noemen en gebruikten de naam Farizeeën alleen als ze terugkeken op de historische gebeurtenissen rond de Tweede Tempel periode. In de 7de eeuw werd het Midden-Oosten overspoeld door het Islamitische Rijk. De Moslims hadden er geen belang bij om hun religieuze Islamitische gebruiken aan de

Joden op te leggen en gaven hen binnen het systeem dat bekend staat als de Exilarchaat, een zekere vorm van autonomie. De Exilarchaat was honderden jaren eerder tijdens Sassanidisch bestuur ontstaan maar had tot nu toe alleen invloed gehad in Babylonië en Perzië. Van het ene op het andere moment veranderden de Rabbijnen van een plaatselijk Babylonisch fenomeen in een politieke macht die zich over het grootste gedeelte van het Midden-Oosten uitstreckte. Vanaf de 3de tot de 5de eeuw hadden de Babylonische Rabbijnen een boekwerk met religieuze wetten samengesteld dat bekend staat als de Babylonische Talmoed en die zij nu aan iedere Jood in het Rijk oplegden. Er heerste een felle weerstand tegen de Rabbijnen, vooral in de oostelijke provincies van het Rijk waar men nog nooit van de Talmoed had gehoord. De historici vertellen ons dat Joodse leiders die zich verzetten tegen de Talmoed in conflict kwamen met de Islamitische regering die de Rabbijnen volledige zeggenschap over andere Joden had gegeven. Van EEN verzetsleider die weigerde om de Talmoed te accepteren wordt gezegd dat hij een leger bestaande uit Joden leidde tegen de Moslimse regering. Zijn naam was Abu Isa al-Isfahani. Maar ook andere pogingen die werden ondernomen om zich te ontdoen van de Talmoed faalden. De Rabbijnen en hun Talmoed waren niet te stoppen. Toen verscheen in de 8ste eeuw een sprankje hoop aan de horizon in de vorm van een slimme leider Anan ben David genaamd. Anan organiseerde verschillende anti-talmoedische acties en overtuigden het kalifaat ervan om een tweede Exilarchaat te vestigen voor hen die de Talmoed verwierpen. De Moslims stonden Anan en zijn aanhangers toe om de religieuze vrijheid op hun eigen manier te praktiseren. Anan wist een grote schare volgelingen om zich heen te verzamelen en zij werden bekend als Ananieten. Enige tijd na Anan's dood gingen zijn volgelingen met andere anti-talmoedische groeperingen samen. Zij noemden zich "de Volgers van de Bijbel" of in het Hebreeuws "Bnei Mikra". Later werd "Bnei Mikra" afgekort tot "Karaim" of in het Nederlands "Karaieten".

Nederlandse Karaieten

Karaitische feiten op een rijtje Wat is Karaïsme ?

Karaïsme is het oorspronkelijke Jodaisme volgens de Hebreeuwse bijbel. Het woord Karaieten (in het Hebreeuws Bnei Mikra) betekent "Volgers van de Bijbel" ("Mikra" is het Hebreeuwse woord voor bijbel). Karaieten geloven dat alleen de Tenach (Hebreeuwse bijbel) religieuze autoriteit heeft en wijzen alle menselijke toevoegingen aan de Thora zoals de Rabbijnse Mondelinge Leer af. Bijbelse interpretatie Karaieten nemen niet alles wat in de bijbel staat zomaar letterlijk, aangezien elk geschreven werk interpretatie vereist. In plaats daarvan eist het Karaïsme van een bijbelse interpretatie dat de betekenis van een tekst op onmiskenbare wijze wordt weergegeven zoals die door de oude Israëlieten begrepen zou worden toen die voor het eerst aan hen was gegeven. Het is de persoonlijke verantwoordelijkheid van ieder individu om de Hebreeuwse Geschriften te bestuderen en voor zichzelf de juiste interpretatie te bepalen.

De oorsprong van het Karaïsme

Het Karaïsme is er altijd al geweest sinds dat de Thora op de berg Sinai werd gegeven. Pas aan het eind van de Tweede Tempel-periode verschenen er andere sekten die de autoriteit van de Hebreeuwse bijbel in een ander daglicht gingen stellen. Pas in de eerste eeuw v::r de gewone jaartelling komende Rabbijnen in de geschiedenis voor het eerst voor. Zij vormden in die tijd slechts een minderheid van de Joodse bevolking. De meerderheid van het volk van Israël bleef getrouw de Hebreeuwse Bijbel volgen. Door samenwerking met de Romeinen wisten de Rabbijnen geleidelijk aan de controle over de Joodse institutionele instellingen te verkrijgen.

De geschiedenis van het Karaïsme.

Tijdens de middeleeuwen vormden de Karaieten ongeveer de helft van de joodse bevolking in gebieden als Byzantium, Spanje en Egypte. In sommige gebieden zoals Jeruzalem (v::r de Kruisvaarders) en Crimea bestond de meerderheid van de Joodse bevolking uit Karaieten. Er waren ook Karaitische gemeenten in Marokko, Irak, Litouwen, Galicia en Polen. Karaïsme vandaag Momenteel zijn er ongeveer 30.000 Karaieten waarvan zo'n 25.000 Karaieten in Israël, 1.200 in de Verenigde Staten, 3.000 in Polen en de voormalige Sovjet Unie. Er zijn enkele kleinere gemeenten in Frankrijk, Zwitserland, Turkije, Engeland en in andere gebieden. De belangrijkste Karaitische centra in Israël bevinden zich in Ramla, Ashdod, Ofakim, Beersheba, Mosjav Ranen, Mosjav Maslia. Er zijn enkele kleine gemeenten in Jeruzalem, Bat Jam en Arad. Het belangrijkste Karaitische centrum in de Verenigde Staten is gevestigd in San Francisco. Hier bevindt zich de nog enige actieve Karaitische synagogen Noord-Amerika.

De Kalender

De Karaitische kalender volgt de bijbelse opdracht om de Feesten vast te stellen volgens de Nieuwe Maan en de Abib. Hierdoor vallen de Karaitische Feesten regelmatig op andere dagen dan die van de Rabbijnen. De Rabbijnen volgden oorspronkelijk dezelfde kalender, zoals in de Misjna wordt vermeld, maar in de 4de eeuw van de gewone jaartelling vervingen zij deze kalender door een van te voren berekende kalender. Vijf redenen waarom de Karaieten de Mondelinge Wet niet aanvaarden.

1 In de Tenach (Hebreeuwse bijbel) wordt nergens melding gemaakt van het bestaan van een Mondelinge Wet.

2 Toen God aan Mozes opdroeg om de berg Sinai op te komen om de Stenen Platen in ontvangst te nemen, zei Hij: "Kom naar boven, naar Mij, de berg op en blijf daar; Ik geef je

dan de stenen platen met Thora-voorschriften en geboden die ik opgeschreven heb om hun tot lering te zijn." Er wordt niets vermeld over een Mondelinge Wet.

3 De Tenach bericht dat de geschreven Thora verloren gegaan en vergeten was gedurende 50 jaar en door de Tempelpriesters opnieuw ontdekt werd (2 Koningen 22:8, 2 Kronieken 34:15). Het is ondenkbaar dat een Mondelinge Wet in zijn geheel onthouden zou worden als zelfs de geschreven Wet in de vergetelheid was geraakt.

4 De woorden van de Misjna en de Gemara zijn duidelijk de woorden van personen die in de 2de - 5de eeuw van de gewone jaartelling leefden, aangezien de bekendebijbelse formules "En de Eeuwige sprak tot Mozes zeggende" en "Zo zei de Eeuwige" ontbreken.

5 De Rabbijnen beweren dat de "Mondelinge Wet" de officiële interpretatie van de Thora is die op de berg Sinai werd gegeven. Wanneer je echter de Misjna en de Talmoed bekijkt staan ze vol met opinies van Rabbijnen die over heel veel onderwerpen het niet met elkaar eens zijn. De Rabbijnen verklaren dat wanneer er zulke onenigheden zijn, "beide opinies de woorden van de levende God" weergeven. Karaieten menen dat het onredelijk is om te geloven dat God zichzelf tegenspreekt. Wat betekent het om een Jood te zijn? Zo zegt JHWH, die de zon overdag tot een licht geeft, die de maan en de sterren verordent tot een licht gedurende de nacht, die de zee opzweept, dat haar golven bruisen, Zijn naam is JHWH der heerschers: Als deze verordeningen van Mij zullen veranderen, luidt het woord van JHWH, dan zal ook het nageslacht van Israël ook ophouden om voor altijd Mijn volk te zijn. (Jeremia 31:35-36) Wat houdt "Jood zijn" in? Is het Jodendom een ras? Een volk? Een religie? Een sociaal gebeuren? Is het een "burgerschap" in een seculiere staat? Vele antwoorden kunnen worden gegeven, maar wat zou het Woord van JHWH, de Verlosser van Israël, de Schepper van Hemel en Aarde er over zeggen? Een Jood zijn houdt in dat je een kind van JHWH bent, aangezien geschreven staat: "Jullie zijn kinderen van JHWH, je God". (Deuteronomium 14:1) Een Jood zijn betekent een priester van JHWH zijn, aangezien geschreven staat: "En jullie zullen Mij een koninkrijk van priesters zijn". (Exodus 19:6) Een Jood zijn wil zeggen dat je Heilig voor JHWH zult zijn: "Heilig zul je zijn, want Ik JHWH, je God, ben heilig". (Leviticus 19:2) Wees Mij heilig, want Ik, JHWH, ben heilig en Ik heb je afgezonderd van de volken, opdat je Mij zoudt toebehoren. (Leviticus 20:26) Nu is heiligheid natuurlijk niet een vanzelfsprekend iets! Het wordt verworven door de geboden van JHWH te houden: "Welnu Israël, wat vraagt JHWH, je God, van jou; ontzag te hebben voor je God, in al Zijn wegen te wandelen en van Hem (JHWH) te houden, en je God te dienen met heel je hart en heel je ziel; en je stipt te houden aan de geboden van JHWH en aan Zijn wetten, die ik jullie heden gebied, voor jullie eigen bestwil. (Deuteronomium 10:12-13) Een Jood zijn betekent een knecht van JHWH zijn, aangezien geschreven staat: "Maar jij, Israël, mijn knecht, Jakob, die Ik uitgekozen heb, zaad van mijn geliefde Abraham, jij, die Ik gegrepen heb van de einden der aarde en geroepen uit haar uithoeken, tot wie Ik zei: Jij bent mijn knecht, Ik heb jou uitgekozen en jou niet verworpen; Vrees niet, want Ik ben met je; zie niet angstig rond, want Ik ben je God. Ik versterk je en help je, Ik ondersteun je met mijn zegevierende rechterhand. Zie, allen die tegen jou in woede ontstoken zijn, zullen beschaamd en te schande worden". (Jesaja 41: 8-11) Een Jood zijn is JHWH's gezalfde zijn, aangezien geschreven staat: "Vanwege hen bestrafte Hij koningen: Raakt mijn gezalfden niet aan". (Messias) (Psalm 105:14-15) "Uitgetrokken bent U tot redding van Uw volk, om Uw gezalfde te redden". (Habakuk 3:13) Een Jood zijn is een ware getuige van JHWH zijn, aangezien geschreven staat: "Jullie zijn mijn getuigen". (Jesaja 43:8-10) Een Jood zijn betekent JHWH's licht zijn voor de volken, aangezien geschreven staat: "Ik stel je tot een licht der volken, opdat mijn heil moge reiken tot het einde der aarde". (Jesaja 49:6) Er was een tijd, niet eens zo lang geleden, dat onze mensen deze feiten kenden en koesterden. Maar vandaag is ons iets verschrikkelijks overkomen! Wij hebben onze missie en onze bestemming vergeten! Wij hebben ons gericht op de valse goden

van het seculiere nationalisme, agnosticisme en pseudo-liberalisme. Onze kinderen wenden zich tot drugs, de afgoden van het Christendom, Hindoeïsme, Boeddhisme en tot materialisme. Kinderen van Israël, JHWH Onze Koning die vooreeuwige leeft, roept ons vandaag op tot zijn dienst! Reinig jezelf, heilig jezelf, beantwoord JHWH's roep! Houd Zijn Thora wetten! Getuig van Zijn waarheid! JHWH onze Verlosser wil ons en heeft ons nu nodig! Wij zijn Zijn eigendom in de wereld! Wij zijn Zijn zonen en dochters! Laten we acht slaan op Zijn oproep! Dan zal vervuld worden wat lang geleden door de Profeet geschreven is: "Indien je terugkeert, Israël, spreekt JHWH, tot mij terugkeert en als je je gruwelen uit mijn ogen wegdoet, en niet afdwaalt; maar naar waarheid, recht en rechtvaardigheid zweert: Zo waar als JHWH leeft! dan zullen de volken zichzelf zegenen met Zijn naam en in Zijn naam zullen zij jubelen". (Jeremia 4:1-2) Zo zegt JHWH der heerscharen: In die dagen zullen tien mannen van alle talen en volken de kleding van een Joodse man grijpen, en zeggen: wij willen met u gaan, want wij hebben gehoord, dat God met u is. (Zacharia 8:23) MIJN BROEDERS VAN ISRAËL, LUISTER NAAR HET WOORD VAN JHWH! Geschreven door Mordecai Alfandari.

De Karaitische "Geloofsverklaring"

De Karaitische Geloofsverklaring, die Tuv Ta'am wordt genoemd (naar de eerste tweewoorden in het Hebreeuws), wordt al minstens sinds de 13de eeuw op Hoogtijdagen in de Karaitische synagoge geciteerd, terwijl een verkorte versie dagelijks twee keer wordt geciteerd. De Karaïtische "Geloofsverklaring" bestaat uit een serie uitspraken die door de Chazan (Voorzanger) hardop wordt voorgelezen. De gemeente antwoordt op iedere uitspraak door met instemming "Emet" te roepen, hetgeen "Waarheid" betekent. De Karaitische "Geloofsverklaring" bestaat onder andere uit de volgende principes en gebruiken die aan het Karaïsme zijn unieke karakter geven: À De uniciteit en eenheid van JHWH als God en Schepper À De waarheid van de Thora die aan Mozes is gegeven. À Het perfecte karakter van de Thora die geen enkele toevoeging of bijvoegsel nodig heeft (de Rabbinse Mondelinge Leer is additief) À Het concept van een uiteindelijke beloning voor degenen die de Thora onderhouden. À De heiligheid van de Tempel in Jeruzalem en zijn status als een plaats waarnaar het gebed wordt gericht. À Het begin van de maanden in de bijbelse kalender volgens de zichtbaarheid van de toenemende Nieuwe Maan. À Het begin van de jaren in de bijbelse kalender volgens de staat van rijpheid van de gerstenoogst (Abib) in het land Israël. À De waarheid en het profetische karakter van de gehele Hebreeuwse bijbel. À De waarheid en heiligheid van de Shabbat en de bijbelse Heilige Dagen en Feesten. À De eeuwige natuur van God, die het gehele universum bestuurt. À Het concept van een Eschatologisch (Eindtijd) of "Messiaans" Tijdperk waarin de gehele mensheid de enige ware God zal aanbidden, JHWH.

Een vertaling van de Karaïtische "Geloofsverklaring" (Tuv Ta'am)

Onderwijs mij goedonderscheidingsvermogen en kennis, want ik stel vertrouwen in uw geboden. (Psalm 119:66) Geloof in JHWH, je God, en je zult bevestigd worden, geloof in Zijn profeten en je zult voorspoedig zijn. (2 Kronieken 20:20) En zij geloofden in JHWH en in Mozes Zijn knecht. (Exodus 14:31) JHWH is onze God, onze Schepper, onze Verlosser, onze Maker, onze Heilige, Hij is uniek in het universum; Waarheid! En Mozes is Zijn knecht, Zijn profeet, Zijn boodschapper, door Hem gewenst, door Hem uitgekozen, Zijn geliefde en trouwe gezant door tekenen en wonderen; Waarheid! En Zijn Thora is perfect, betrouwbaar, puur, rechtvaardig en helder; het verlicht de ogen, het verheugt het hart, het brengt de ziel tot rust, het geeft wijsheid aan de eenvoudigen, het is kostelijker dan goud, dan veel fijn goud, en zoeter dan honing en nectar en het is weldadig voor degenen die het houden en degenen die het vervullen ontvangen een rijke beloning; Waarheid! En Zijn Tempel is het Gebedshuis, het

Huis van Aanbidding, het Huis van de Offers, het Huis van de Pelgrimsfeesten, de Tempel van JHWH, de Koning der Heerscharen in Jeruzalem de Heilige Plaats; Waarheid! En de maan in zijn vernieuwing, in zijn zichtbaarheid, in zijn verschijning aan het oog, 's avonds ten tijde van zijn getuigenis, nadat hij verborgen was, is een betrouwbare getuige in de hemel, Sela, een geldig teken en een aanwijzing voor het begin van de maanden volgens het woord van God; Waarheid! En de Abib die op zijn tijd, op zijn wijze, in zijn natuur in het Land van Israël gevonden wordt, is een geldig teken en een aanwijzing voor het begin van het jaar en voor de pelgrimstochten, de Feesten en de Heilige Dagen, volgens het woord van de God der Heerscharen; Waarheid! En Zijn profeten en Zijn boodschappers en Zijngezanten en Zijn zieners en Zijn engelen die profeteren en die in waarheid en rechtvaardigheid gezonden worden; Waarheid! En Zijn Heilige Dagen; Waarheid! En Zijn Heilige Samenkomsten; Waarheid! En [vermeld hier de hieronder staande relevante uitspraak]; Waarheid! Het feest van Ongezuurde Broden Zeven Dagen lang (de Zevende Dag) van het Matzot-feest (het feest der Weken en de Dag van de Eerstelingen) de Dag der Geroep op de Eerste Dag van de Zevende Maand (Het Loofhuttenfeest, Zeven Dagen lang) de Achtste Dag, het Slotfeest En Zijn geboden en Zijn wetten en Zijn leringen en al Zijn woorden; Waarheid! En JHWH is een ware God; Hij is de levende God en Koning van het universum. Voor Zijn toorn beeft de aarde; en de volken kunnen Zijn woede niet verdragen (Jeremia 10:10) En neem het ware woord nietgeheel weg van mijn mond, want ik hoop op Uw oordelen. (Psalm 119:43) En JHWH zal koning worden over de gehele aarde en op die dag zal JHWH de enige zijn, en Zijnnaam de enige. (Zacharia 14:9) JHWH zal altijd regeren. Uw God, O Zion, van geslacht tot geslacht, Loof Jah! (Psalm 146:10) Uw koninkrijk is een eeuwig koninkrijk; en Uw heerschappij is in alle geslachten. (Psalm 145:13) Want het koninkrijk behoort JHWH toe; en Hij is heerser over de volken. (Psalm 22:28) JHWH is Koning, JHWH is (altijd) Koning geweest, JHWH zal voor eeuwig Koning zijn (Exodus 15:18) Gezegend zij JHWH voor eeuwig; Amen en Amen. (Psalm 89:52) De Nieuwe Maan in de Hebreeuwse Bijbel De bijbelse maand begint met de wassende Nieuwe Maan, het eerste zichtbare begin van een nieuwe cyclus. Het Hebreeuwse woord voor maand, t.w. Chodesh, betekent letterlijk "Nieuwe Maan" en heeft alleen in ruime zin betrekking op de periode tussen de ene Nieuwe Maan en de volgende. In de Rabbijnse Midrasj staat dat wanneer God tegen Mozes zegt: "Deze maand geeft voor jullie het begin van de maanden aan". (Exodus 12:2), God in de hemel naar de toenemende Nieuwe maan wees en zei: "Als je dit ziet, heilig! (= verklaar het een Nieuwe Maansdag)". Dit Rabbijnse sprookje geeft een belangrijk punt weer, namelijk dat de bijbel niet erg duidelijk is over de instructie om het begin van de maanden te baseren op de Nieuwe Maan. De reden hiervoor is dat de term voor "Maand" (Chodesh) zelf al impliceert dat de maand begint met de toenemende Nieuwe Maan. Voor alle Israëlieten die aanwezig waren, toen Mozes de profetieën van JHWH voorlas ten overstaan van de Kinderen van Israël, zal dit blijkaar duidelijk zijn geweest en daarom was het niet noodzakelijk om meer licht op dit concept te laten schijnen dan nodig was aangaande termen zoals licht en donker. Vanwege de langdurige verbanning hebben wij echter het gebruik van het bijbels Hebreeuws in onze alledaagse taal verloren. Daarom zullen we de betekenis van het woord "Chodesj" moeten afleiden uit het gebruik ervan in diverse bijbelteksten middels juist gehanteerde linguïstische principes. Hij maakte de Maan voor de Heilige Dagen. Er is geen twijfel over mogelijk dat de Heilige Dagen afhankelijk zijn van de maan. Het beste bewijs hiervoor is de passage in Psalm 104:19 waar staat: "Hij heeft de maan gemaakt voor Mo'edim (vastgestelde tijden)". De Hebreeuwse term Mo'edim (vastgestelde tijden) is hetzelfde woord dat gebruikt wordt om de bijbelse Heilige Dagen te beschrijven. Leviticus 23, dat een opsomming bevat van de bijbelse feesten, begint met de verklaring: "De Mo'edim (vastgestelde tijden) van JHWH, heiligesamenkomsten moeten jullie afkondigen in hun vastgestelde tijden (Mo'adam)". Dus,

wanneer de Psalmist ons vertelt dat God de maan maakte voor Mo'edim (vastgestelde tijden) bedoelt Hij dat de maan gemaakt was om de tijd van de Mo'edim van JHWH, d.w.z. de bijbelse Heilige Dagen, te kunnen bepalen. "Kaddisj" heeft betrekking op de Maan. Het bovenstaande vers leert ons, dat de Heilige Dagen gerelateerd zijn aan de maan. Maar toen de Thora werd gegeven was Psalm 104 nog niet door de Levitische profeet geschreven, en de vraag blijft dus bestaan hoe de oude Israëlieten dit konden weten. Het antwoord is dat het Hebreeuwse woord voor maand (Chodesj) zelf al aangeeft dat er een verband bestaat tussen Chodesj en de maan. We kunnen dit verband in een aantal gevallen zien waarin het woord Chodesj als een substituut wordt gebruikt voor het woord "Jerach", het normale Hebreeuws woord voor maan, dat ook in ruime zin "maand" kan betekenen. Bijvoorbeeld: "in de maand (Jerach) Bul, dat is de achtste maand (Kaddisj)". (1 Koningen 6:38) "in de maand (Jerach) Ethaniem, dat is de zevende maand (Chodesj)." . (1 Koningen 8:2) Nog een bewijs dat Chodesj betrekking heeft op de maan (Jerach) is de zinsnede: "Een Chodesj (maand) van dagen (een volle maand van 29 of 30 dagen)" (Genesis 29:14, Numeri 11:20-21). Dit betekent dus hetzelfde als de zinsnede "Een Jerach (maand-maan) van dagen" (Deuteronomium 21:13, 2 Koningen 15:13). Duidelijk is dus dat Kaddisj gerelateerd is aan het woord "Jerach" dat letterlijk "maan" betekent. "Kaddisj" betekent Nieuwe Maan(sdag). Eigenlijk betekent Kaddisj in eerste instantie "Nieuwe Maan" of "Nieuwe Maansdag" en alleen in ruime zin kreeg het ook de betekenis van "maand", d.w.z. de periode tussen de Ene Nieuwe maan en de volgende. De primaire betekenis is bewaard gebleven in een aantal passages zoals 1 Samuel 20:5 waarin Jonatan tegen David zegt: "Morgen is het de Nieuwe Maan (Kaddisj)". Duidelijk is dat in dit vers het woord "Kaddisj" wordt gebruikt om te verwijzen naar de specifieke dag waarop de nieuwe maan begint en niet naar de hele maand. Een andere passage waarin het woord "Kaddisj" staat in zijn primaire betekenis is Ezechiël 46:1 dat gaat over "de nieuwe maansdag (Ha-Chodesj)". Met Chodesj wordt hier de dag waarop een bepaalde gebeurtenis plaatsvond bedoeld. Deze dag is de Nieuwe maansdag. De bijbelse Nieuwe Maan is "de eerste was" "Kaddisj" is afgeleid van de stam CH.D.Sh, hetgeen "nieuw" of "nieuw maken-vernieuwen" betekent. De wassende Nieuwe Maan wordt Kaddisj genoemd, omdat het de eerste keer is dat de maan opnieuw wordt gezien, nadat hij aan het eind van de maancyclus enkele dagen verborgen was geweest. Aan het eind van de lunaire maand bevindt de maan zich dichtbij de zon(1) en zal hij uiteindelijk het conjunctiepunt bereiken wanneer hij tussen de zon en de aarde doorgaat. Als resultaat daarvan zal rondde tijd van de conjunctie heel weinig tot niets van het verlichte oppervlak van de maan op de aarde gericht zijn en is de maan niet zichtbaar door het vele malen grotere lichtschijnsel van de zon. Wanneer de maan voorbij de zon schuift beweegt hij zich in de richting van de andere zijde van de aarde. Naarmate de maan zich verder van de zon af beweegt neemt het percentage van het verlichte oppervlak dat vanaf de aarde zichtbaar is toe. Op EEN avond van de maand is de maan direct na zonsondergang weer opnieuw. e zien nadat hij gedurende 1 tot 3 dagen onzichtbaar was gebleven. Omdat de maan opnieuw gezien kon worden na een periode van onzichtbaarheid, noemde men het vroeger een "Nieuwe Maan" ofwel "Chodesh" (afgeleid van het woord "kaddisj" dat "nieuw" betekent). Wassende Nieuwe Maan versus Astronomische Nieuwe Maan Veel mensen zijn op een dwaalspoor gebracht door het onjuiste gebruik in de moderne talen van de term "Nieuwe Maan". Moderne astronomen hebben deze wat ongebruikelijke term aangenomen om te verwijzen naar de conjunctie (wanneer de maan tussen de aarde en de zon doorgaat en de maan niet vanaf de aarde zichtbaar is), hoewel die term altijd betrekking had op het eerste zichtbare streepje van de maan. De astronomen realiseerden zich al snel dat het onnauwkeurige gebruik van de term "Nieuwe Maan" om naar de conjunctie te verwijzen tot verwarring kon leiden en begonnen onderscheid te maken tussen de "Astronomische Nieuwe Maan" en de "Wassende Nieuwe maan". De astronomische Nieuwe Maan heeft dus

betrekking op de conjunctie. De term "Wassende Nieuwe Maan" daarentegen verwijst naar de oorspronkelijke betekenis van het woord, de maan waarvan slechts een kleine streepje van de schijf zichtbaar is. Een goed woordenboek zou beide betekenissen moeten weergeven. Het veronderstelde bewijs van een "Verborgene Maan" in verwarring gebracht door de term "Nieuwe Maan" door de moderne Astronomie hebben sommige mensen bijbelse ondersteuning gezocht voor de onjuiste betekenis van deze term. Daarbij wordt vaak Psalm 81:3 aangehaald: "Blaas de bazuin op de Chodesh (Nieuwe Maan), op de Kese (Volle Maan) voor de dag van onze Chag (Feest)". Volgens de "Verborgene Maan Theorie" is de term "Kese" afgeleid van de stam K.S.J. dat "bedekken" betekent en zou daarom "bedekte maan" of "verborgene maan" betekenen. Volgens deze interpretatie betekent Psalm 81:3, "Blaas de bazuin op de dag van de Verborgene Maan". Men vergeet echter om het tweede gedeelte van het vers erbij te betrekken "voor de dag van onze Chag". Het woord "Chag" (Feest) is een term die altijd verwijst naar EEN van de drie jaarlijkse Pelgrimsfeesten (Matzot, Shavuot en Soekkot, zie Exodus 23-34). (2) Een Nieuwe Maansdag staat niet bekend als een "Pelgrimsfeest", zodat Kese (Chag en de Nieuwe Maansdag, (Chodesj) niet synoniem met elkaar kunnen zijn. Ook is verondersteld dat Kese verwijst naar de bijbelse feestdag Jom Terua (de Dag van Geroep) die altijd op een Nieuwe Maansdag valt. De bijbel beschrijft Jom Terua als een Mo'ed (vastgestelde tijd) en nooit als een Chag (Pelgrimsfeest), zodat Kese-Chag ook niet naar Jom Terua kan verwijzen. Wat betekent "Kese" werkelijk? Het is waarschijnlijk dat Kese verwant is aan het Aramese woord "Kista" en het Assyrische woord "Kuseu" dat "volle maan" betekent. Hebreeuws, Aramees en Assyrisch zijn allen semitische talen en delen vaak dezelfde stam. Deze uitleg sluit precies aan bij de beschrijving van Kese als de dag van de Chag, aangezien twee van de drie Pelgrimsfeesten op de 15de van de maand vallen, wanneer het volle maan is (Chag Ha-Matzot en Chag Ha-Soekkot). Meer over de "Verborgene Maan". Nog een punt ter overweging, in feite is er geen specifieke verborgene maansdag. De maan blijft namelijk in het Midden-Oosten tussen de 14 en 34 dag verborgen. Men ging er vanuit dat de "dag" waarop de maan verborgen is eigenlijk de dag van de conjunctie is. Het probleem met deze gedachte is dat pas 1000 jaar na Mozes de Babylonische astronomen ontdekten hoe het moment van de conjunctie berekend kon worden. Daarom konden de oude Israëlieten niet weten op welk moment de conjunctie plaatsvond en zouden zij niet hebben geweten op welke dag zij de "Verborgene Maan" moesten vieren. Verondersteld is dat de oude Israëlieten naar de "Oude Maan" konden kijken en zo de Dag van de Conjunctie konden bepalen op het moment dat de Oude Maan niet meer in de ochtend zichtbaar was. Zo'n methode zou echter in het Midden-Oosten geen enkele zin hebben, aangezien de zogenaamde "Verborgene Maanperiode" wel 34 dagen kan duren. Het is in feite de normaalste zaak van de wereld dat een maan gedurende 24 dagen verborgen blijft. Hoe zouden de oude Israëlieten hebben geweten wat exact de Dag van de Conjunctie was? Aan de andere kant waren de oude Israëlieten zich wel bewust van de Wassende Nieuwe Maan. In tijden van weleer werkten de mensen van zonsopgang tot de avondschemering en hen zal wel opgevallen zijn dat de Oude Maan in de ochtendhemel steeds kleiner werd. Zodra de ochtendmaan verdwenen was bleven zij ongetwijfeld in spanning afwachten totdat 14-34 dagen later de maan opnieuw in de avondhemel verscheen. Nadat de maan enkele dagen verdwenen was geweest verscheen hij opnieuw in de vroege avondhemel. Zij noemden hem dan ook de "Nieuwe Maan" ofwel "Kaddisj".

Voetnoot 1: Vanuit het perspectief van een persoon op aarde

Voetnoot 2: Er zijn een aantal verzen in de Tenach waarin het woord Chag niet verwijst naar de drie bijbelse Pelgrimsfeesten, maar dan verwijst het naar niet-bijbelse pelgrimsfeesten.

In Richteren 21:19 bijvoorbeeld, verwijst Chag naar het jaarlijkse Pelgrimsfeest dat te Silo werd gehouden. In Exodus 10:9 vertelt Mozes aan de Farao dat de Israëlieten Egypte moeten verlaten om een Feest voor JHWH te vieren in de woestijn. Het gaat dus duidelijk om een Pelgrimsfeest. Opvalt is dat Mozes zegt dat zij een Chag hebben, hetgeen betekent dat zij een Pelgrimstocht moeten maken, in dit geval naar de berg Sinai en dat zij daarom Egypte moeten verlaten om de Chag op de juiste manier te vieren. De Abib (Gerst) Bijbelse "schrikkeljaren" Het bijbelse jaar begint met de eerste Nieuwe Maan nadat de gerst in Israël het stadium van rijpheid bereikt dat Abib wordt genoemd. De periode tussen EEN jaar en het jaar daarop volgend bestaat uit 12 of 13 lunaire maanden. Daarom is het belangrijk om de staat van de gerstenoogst aan het eind van de 12de maand te bekijken. Als de gerst op dat moment Abib is, dan is de volgende Nieuwe Maan een Kaddisj Ha-Aviv (de Nieuwe Maan van de Abib). Als de gerst nog steeds onrijp is, moeten we nog een maand wachten en opnieuw de gerst bekijken aan het eind van de 13de maand. Afsproken is dat een 12 maanden durend jaar een Normaal Jaar wordt genoemd terwijl een 13 maanden durend jaar bekend staat onder de naam Schrikkeljaar. Dit dienniet verward te worden met de Schrikkeljaren van de Gregoriaanse (Christelijke) kalender, waarbij een extra dag wordt toegevoegd (29 februari). In het bijbelse schrikkeljaar wordt daarentegen een gehele lunaire maand toegevoegd (de Dertiende maand wordt ook wel "Adar Bet" genoemd). Over het algemeen kan pas een paar dagenvoor het einde van de 12de maand bepaald worden of een jaar een Schrikkeljaar is. Waar in de bijbel is er sprake van de Abib? In het verhaal van Exodus staat het volgende: "Heden trekken jullie uit, in de maand van de Abib". (Exodus 13:4) Om te gedenken dat we Egypte verlaten hebben in de maand Abib, is ons opgedragen op dit tijdstip het Pesach offer te brengen en het Feest van Ongezuurde Broden (Chag HaMatzot) te vieren. In Deuteronomium 16:1 wordt ons geboden: "Onderhoud de maand Abib en vier het Pesach (offer) ter ere van JHWH, je God; want inde maand Abib heeft JHWH, je God, je in de nacht uit Egypte geleid". In Exodus 23:15 staat: "Het Feest van Ongezuurde Broden moet je onderhouden; zevendagen moet je ongezuurde broden eten, zoals Ik je geboden heb, op de bepaalde tijd van de maand Abib, want daarin ben je uit Egypte getrokken". Hetzelfde wordt geboden in Exodus 34:18: "Het Feest van Ongezuurde Broden moet je onderhouden: zevendagen moet je ongezuurde broden eten, gelijk Ik je geboden heb, op de bepaalde tijd van de maand Abib, want in de maand Abib ben je uit Egypte getrokken". Wat is Abib? Abib geeft het stadium aan van de ontwikkeling van de gerstenoogst. Dit blijkt uit o.a. Exodus 9:31-32: "Het vlas en de gerst waren neergeslagen, want de gerst was Abib (stond inde aar) en het vlas was Giv'ol (in bloei), maar de tarwe en de spelt waren niet neergeslagen, want die waren donker (Afilot) (rijpen later)". Deze passage heeft te maken met de gerstplanten die door de hagel verwoest waren terwijl de tarwe en de spelt niet beschadigd waren. Om de reden hiervoor te kunnen doorgronden moeten we bekijken hoe graan zich ontwikkelt. Wanneer granen nog niet ontwikkeld zijn, zijn ze buigzaam en hebben ze een donkergroene kleur. Zodra ze rijp beginnen te worden nemen ze een lichte geelachtige teint aan en worden ze breekbaar. De reden dat de gerst werd vernietigd en de tarwe niet is dat de gerst een bepaalde ontwikkeling had bereikt die Abib wordt genoemd en als gevolg daarvan zo breekbaar werd dat de plant door de hagel beschadigd kon worden. De tarwe en de spelt daarentegen verkeerden nog in een vroeg stadium van rijpheid en waren daardoor nog zo buigzaam dat ze niet vatbaar waren voor de vernietigende kracht van de hagel. De beschrijving van de tarwe en de spelt als "donker" (Afilot) geeft aan dat ze zich nog in het begin van het rijpingsproces bevonden waarin ze donkergroen zijn en ze nog geen lichtgele teint begonnen te krijgen die kenmerkend is voor graan dat al behoorlijk gerijpt is. De gerst had reeds het stadium van Abib bereikt en was niet langer "donker", maar had het punt bereikt waarop gouden aren zich beginnen te ontwikkelen. Geroosterde Abib We weten aan de hand van verschillende passages

in de Tenach dat gerst die zich in het stadium van Abib bevindt nog niet volledig gerijpt is, maar wel voldoende om de zaden die in vuur geroosterd worden te eten. Geroosterde gerst werd in oud Israël regelmatig gegeten en wordt in diverse passages in de Hebreeuwse bijbel vermeld als "in vuur geroosterde (Kalui) Abib" (Leviticus 2:14) of in de verkorte vorm "geroosterd (Kalui-Kali)" (Leviticus 23:14, Jozua 5:11, 1 Samuel 25:18, 2 Samuel 17:28, Ruth 2:14). Wanneer de gerst nog in de eerste ontwikkeling zit, brengt de gerst nog geen zaden voort die groot en stevig genoeg zijn om er voedsel van te maken. De "kop" is net uit het omhulsel gekomen en de zaden zijn nog niet stevig genoeg om er voedsel van te maken. In een later stadium zijn de zaden gegroeid en zijn ze gevuld met een vloeistof. De zaden drogen onmiddellijk op als ze nu geroosterd zouden worden zodat een lege schil achterblijft. Na een tijdje wordt de vloeistof vervangen door droog materiaal en zodra genoeg droog materiaal aanwezig is is het mogelijk om "in vuur geroosterde gerst" te verkrijgen. Abib en de oogst. De maand van de Abib is de maand die begint zodra de gerst het stadium van Abib heeft bereikt. 2 tot 3 weken na het begin van de maand heeft de gerst zich verderontwikkeld voorbij het stadium van Abib en is gereed om als "beweegoffer" (Hanafat Ha-Omer) gebracht te worden. Het "beweegoffer" is een offer dat gebracht wordt van het eerste van de oogst die wordt binnengehaald en wordt gebracht op de morgen na de shabbat gedurende het Feest van Ongezuurde Broden. Dit wordt beschreven in Leviticus 23:10-11: "Als jullie in het land komen dat ik jullie geef en de oogst daarvan binnenhaalt, dan moeten jullie een omer van het eerste van jullie oogst naar de priester brengen. Deze zal de Omer voor JHWH bewegen zodat jullie aanvaard worden; op de morgen na de shabbat moet de priester het bewegen". Het is dus duidelijk dat de gerst, die aan het begin van de maand Abib was, 15 tot 21 dagen later oogst gereed was geworden (op de zondag gedurende het Feest). Daarom kan de maand van de Abib niet eerder beginnen dan nadat de gerst een bepaald stadium heeft bereikt en er 2 tot 3 weken later geoogst kan worden. Dat de gerstoogst 2 tot 3 weken na het begin van de maand gereed moet zijn blijkt uit Deuteronomium 16:9: "begin zeven weken te tellen vanaf het moment dat de sikkel in het staande koren slaat". Van Leviticus 23:15 weten we dat de zeven weken tussen Pesach (Chag Ha-Matzot) en Pinksteren (Shavuot) geteld worden vanaf de dag waarop het beweegoffer is gebracht (dit is de zondag, de morgen na de shabbat, die tijdens Pesach valt): "Dan zul je tellen vanaf de morgen na de shabbat, van de dag waarop je de garve van het beweegoffer gebracht hebt: zeven volledige shabatten zullen het zijn". Dus de "sikkel begint als het koren staat" op de zondag tijdens Pesach, d.w.z. 2 tot 3 weken na het begin van de maand van de Abib. Als de gerst nog niet voldoende ontwikkeld is om 2 tot 3 weken later klaar te zijn voor de sikkel, dan kan de maand van de Abib niet beginnen en moeten we wachten tot de volgende maand. Opgemerkt dient te worden dat niet alle gerst in het Land van Israël tegelijk rijp is. Het beweegoffer is een nationaal offer dat gebracht werd van de eerste velden die oogstgereed waren. De eerstelingen offers daarentegen, die door individuele landbouwers werden gebracht, kunnen qua rijpheid variëren van "in vuur geroosterde Abib" tot in volle rijpheid gekomen graan dat "geplet" of "fijngemalen" werd gebracht. Dit is wat Leviticus 2:14 bedoelt: "Als je een meeloffer van eerstelingen aan JHWH brengt, dan zul je je meeloffer van eerstelingen brengen als op het vuur geroosterde Abib of als geplet Carmel". (Carmel is graan dat meer dan Abib reeds uitgehard is zodat het kan worden "geplet" of "fijngemalen"). Alle bovenstaande passages zijn direct uit het Hebreeuws vertaald. Het lijkt erop dat vele bijbelvertalers de diverse Hebreeuwse landbouwtermen slecht begrepen hebben.

Samenvatting.

Gerst dat zich in het stadium van Abib bevindt heeft 3 kenmerken:

1 Het is voldoende breekbaar om door hagel vernietigd te worden en begint een lichte kleur te krijgen (het is dus niet "donker")

- 2 De zaden hebben voldoende droge materie gevormd, zodat het geroosterd kan worden gegeten.
- 3 Het is voldoende ontwikkeld, waardoor het 2 tot 3 weken later oogst-gereed is.